

Arrest

nr. 326 361 van 8 mei 2025
in de zaak RvV X en RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERJAUW
Anna Bijnsstraat 6
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 9 augustus 2024 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (bijlage 9ter BIVR) (RvV X) en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 9 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 november 2024 met refertenummer 122712.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 28 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2025.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die *loco* advocaat L. VERJAUW verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sinds *medio* 2017 in het Schengengebied en vroeg meermaals de verlenging van zijn aankomstverklaring omwille van medische redenen.

1.2. Verzoeker diende ook enkele gezinsherenigingsaanvragen in als descendent ten laste van zijn Belgische meerderjarige dochter.

1.3. Verzoeker diende op 19 augustus 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 22 september 2021 een beslissing waarbij de in 1.3. bedoelde aanvraag gegrond werd bevonden en waarbij verzoeker in het bezit werd gesteld van een machtiging tot verblijf (A-kaart).

1.5. Op 7 augustus 2023 werd verzoekers A-kaart verlengd voor de duur van 1 jaar tot 30 december 2023.

1.6. Verzoeker diende op 17 november 2023 een aanvraag in tot verlenging van zijn machtiging tot verblijf (A-kaart).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 augustus 2024 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van de verblijfsmachtiging afgeleverd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker werd hiervan op 23 september 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing in de zaak RvV 332 274 (thans de eerste bestreden beslissing), waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

T.(…) F.(…), D.(…) E.(…) R.R.Nr: (…)

Geboren te (….) op (…)

Nationaliteit: Peru

Adres: (…)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 28/11/2023 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 19/08/2021. Dat dit verzoek door onze diensten op 22/09/2021 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden :

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag d.d. 08/08/2024), hij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019).

Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden en betrokkene dient afgevoerd te worden uit het Vreemdelingenregister wegens verlies verblijfsrecht.

(…)”

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 augustus 2024 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 23 september 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing in de zaak RvV 328 387 (thans de tweede bestreden beslissing), waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam + voornaam: T.(…) F.(…), D.(…) E.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: T.(…)

nationaliteit: Peru

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 28/11/2023 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 09/08/2024.

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

1. Gezins –en familieleven

Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM

2. Hoger belang van het kind

NVT

3. Gezondheidstoestand

De (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 08/08/2024

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw huis begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Verzoeker vecht in zijn verzoekschrift met rolnummer RvV 332 274 de beslissing aan waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van de verblijfsmachtiging afgeleverd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het verzoekschrift met rolnummer RvV 328 387 wordt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aangevochten. Beide beslissingen werden op dezelfde dag genomen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat er een duidelijke nauwe band tussen beide aangevochten beslissingen bestaat omdat ze op dezelfde dag werden genomen en het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) als een volgbeslissing kan worden aanzien van de beslissing tot weigering om het tijdelijk verblijf te verlengen. Een eventuele vernietiging van deze laatste beslissing heeft tot gevolg dat het bestuur opnieuw de verlengingsaanvraag zal moeten beoordelen, hetgeen moeilijk

verenigbaar is met de terugkeerverplichting die voortvloeit uit het bevel om het grondgebied te verlaten. Het komt in het belang van een goede rechtsbedeling passend voor om beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen en gezamenlijk af te handelen.

2.4. De zaken met rolnummers RvV 332 274 en RvV 328 387 worden gevoegd.

3. Onderzoek van het beroep, gericht tegen de beslissing tot weigering van de verblijfsverlenging (RvV 332 274).

3.1. In een eerste 'middel' in zijn verzoekschrift, gericht tegen de beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van de verblijfsmachtiging (RvV 332 274), thans de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de "(g)ebrekkige motivering van de bestreden beslissing" aan. Verzoeker stelt in dit eerste 'middel' onder andere het volgende:

"(...)

In casu dient vastgesteld te worden dat de beslissing waarin geoordeeld werd dat verzoeker niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.

Meer bepaald wordt in de beslissing foutief gesteld dat

1) "Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen."

2) Er is geen strike medische noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Peru, het land waar hij ruim 45 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor zichzelf en voor de nodige kosten die gepaard gaan met de behandeling en noodzakelijk hulp.

3) Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Peru mogelijk is."

Uit de medische documentatie blijkt duidelijk verzoeker in een vergevorderde stadium zit van de ziekte van Parkinson waarbij hij lijdt aan zeer ernstige gang- en evenwichtsmoeilijkheden.

De toestand van zijn ziekte maakte dat hij absoluut afhankelijk is van derden, niet zelfstandig kan functioneren en nood heeft aan mantelzorg.

Hij dient levenslang behandeld te worden.

Er wordt op geen enkele manier in de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat verzoeker in België een zoon en dochter heeft, die hem volledig ondersteunen, voor hem zorgen en als het ware fungeren als mantelzorgers.

Een eenvoudig, fysiek, onderzoek van verzoeker zou meteen duidelijk maken dat verzoeker zonder hulp van derden zich niet kan bewegen.

In de bestreden beslissing en het verslag van de arts-adviseur wordt er zomaar van uitgegaan dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie meer heeft in Peru die hem kan ondersteunen.

Nochtans is dit wel de realiteit: verzoeker heeft geen betekenisvolle familie meer in Peru. Zijn betekenisvolle familie, zijnde zijn dochter en zoon, zijn bij hem woonachtig in België.

Er is geen enkel sociaal of familiaal opvangnet in Peru waardoor verzoeker, bij een terugkeer naar Peru, compleet aan zijn lot zou overgelaten worden.

Er wordt geheel geen rekening gehouden met de ernst van de toestand van verzoeker: zelfs een eenvoudige afspraak met zijn raadsman dient voorbereid te worden met ondersteuning van derden.

Het is namelijk zo dat één van de ziekteverschijnselen van verzoeker impliceert dat veelvuldige verstramming van de spieren kan optreden, waardoor compleet immobiel is en zonder hulp van derden niet meer van zijn plek kan komen.

Na een halfuur op een stoel te hebben gezeten, waren de spieren van verzoeker uitermate verkrampd en diende verzoeker met hulp van twee personen rechtop begeleid te worden van zijn stoel waarbij gedurende het eerste kwartier amper kon bewegen.

Hij diende stap voor stap, waarbij zijn benen quasi fysiek door een derde persoon werden voortbewogen, voortgeholpen te worden naar de uitgang.

Dit maakt het voor verzoeker geheel onmogelijk om in deze gezondheidsconditie terug naar Peru te reizen.

Bovendien heeft verzoeker in Peru geen enkel opvangnet: nog sociaal, noch familiaal. Hij heeft er geen enkel belang meer, laat staan een plek om thuis te komen, een plek waar hij kan verblijven en bovenal heeft hij aldaar geen financiële middelen of contacten om zich aldaar te laten verzorgen.

Uit de bijgebrachte medische documenten (stuk 4), blijkt derhalve zeer zuidelijk dat verzoeker:

1) Verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om op een menswaardige wijze naar zijn thuisland te reizen en aldaar te (over)leven;

2) Nood heeft aan mantelzorg, gezien hij afhankelijk is van derden in zijn dagelijks functioneren;

3) Er geen enkel familiaal, noch sociaal opvangnet in Peru aanwezig is om verzoeker aldaar bij te staan

4) *Er geen enkele reden is gehouden met de aanwezigheid van verzoekers twee kinderen in België. Derhalve is de beslissing onvolledig, onjuist, onduidelijk en onafdoende gemotiveerd.*"

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvV 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 17 mei 2007) als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

Uit de motieven van de beslissing zou dus moeten blijken dat *"de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is"*.

De omstandigheden op grond waarvan de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet oorspronkelijk werd toegestaan, blijken uit het medisch advies van 21 september 2021, dat in het administratief dossier is opgenomen:

"(...)

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen dat het hier een man van actueel 53 jaar betreft afkomstig van Peru, die aan een zeer ernstige vorm van Parkinson lijdt met nood aan implantatie van een neurostimulator (2019).

Gezien deze zeer specifieke situatie wordt geen onderzoek naar beschikbaarheid en toegankelijkheid uitgevoerd.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit zodanig dat vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar het herkomstland of land van verblijf niet aangewezen is.

(...)"

3.4. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 8 augustus 2024 dat als basis dient voor en waarvan de motieven integraal deel uitmaken van deze bestreden beslissing. Bijgevolg dienen de eerste bestreden beslissing en het advies gezamenlijk te worden onderzocht (cf. RvS 21 oktober 2014, nr. 228.829).

Het medisch advies van 8 augustus 2024 werd opgesteld naar aanleiding van verzoekers aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsmachtiging van 17 november 2023. In het advies verwijst de arts-adviseur naar het Standaard Medisch Getuigschrift (hierna: SMG) van 6 oktober 2023 opgesteld door dokter R.V.P.

Uit een grondige lectuur van dit SMG van 6 oktober 2023 blijkt dat de behandelende neurochirurg bevestigt dat verzoeker nog steeds lijdt aan Parkinson, een aandoening die als *"ongeneeslijk & progressief"* wordt bestempeld, waarvoor een *"permanent/blijvende"* behandeling noodzakelijk wordt geacht en mantelzorg medisch vereist is: *"Blijvende hulp van derden noodzakelijk"*.

In zijn medisch advies van 8 augustus 2024 stelt de arts-adviseur op basis van de beschikbare gegevens het volgende:

"(...)

Geachte mevrouw,

T.(...) F.(...), D.(...) E.(...) (R.N. (...))

Mannelijk

Nationaliteit: Peru

Geboren op (...)

Graag kom ik terug op uw vraag tot herevaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging.

Er werd reeds eerder een advies verleend door collega dr. C.(...) B.(...) (d.d. 04/08/2023) omwille van nood aan specialistische opvolging.

1. Hiervoor maak ik gebruik van de attesten die ons werden bezorgd sinds het vorig advies:

Standaard Medisch Getuigschrift – 06/10/2023 – Dr. R. V.(...) P.(...)

2. Actuele aandoening(en) en behandeling

Betrokkene is een man van 56 jaar uit Peru met Parkinson, extrapiramidale symptomen, gang- en evenwichtsmoeilijkheden. Hij heeft in 2019 inplanten gekregen voor deep brain stimulation (DBS). Hij krijgt fysieke therapie, en „parkinsonmedicatie“ zonder verduidelijking, maar we kunnen via vorig medisch advies achterhalen dat dit over levodopa en pramipexole gaat ter controle van nevenwerkingen. Betrokkene is nu al enkele jaren stabiel onder deze behandeling. Het belangrijkste is dat verdere opvolging voor de DBS beschikbaar is in Peru. Levodopa wordt meestal in combinatiepreparaat met benserazide gegeven om de effecten van levodopa in andere plekken van het lichaam buiten het brein te verminderen. Pramipexol heeft een gelijkaardige werking als dopamine en wordt gebruikt om complicaties van chronisch levodopa gebruik tegen te gaan.

Een beschikbaarheidsonderzoek zal daarom worden uitgevoerd.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

3. Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

(...)

Zoals u kan zien zijn de nodige zorgen beschikbaar in Peru.

4. Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname

Betrokkene toont niet aan dat hij geen toegang heeft tot de benodigde zorg in het land van herkomst.

Een verblijfstitel kan bovendien niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België.

Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Peru heeft een complex en zeer gefragmenteerd gezondheidszorgsysteem. Het is voornamelijk onderverdeeld in een publieke en een private sector. Deze twee sectoren zijn op hun beurt weer onderverdeeld in verschillende subsectoren. Alle subsectoren werken verticaal, met weinig coördinatie, weinig complementariteit en met een hoge mate van overlap. Dit resulteert in een systeem dat bestaat uit van verschillende zorgverleners en verzekeringsinstellingen.

De publieke gezondheidssector bestaat uit vier subsectoren (aanbieders) van gezondheidszorg: De MINSA, de Sociale Seguro Social de Salud (EsSalud), het Ministerie van Defensie (voor leden van het leger) en het Ministerie van Binnenlandse Zaken (voor leden van de Nationale Politie).

Afhankelijk van hun financieringsbron kunnen deze behoren tot het gesubsidieerde stelsel (MINSA) of tot het contributieregime (EsSalud, het leger en de Nationale Politie). MINSA is de belangrijkste zorgverlener in Peru. Het biedt gezondheidszorg aan meer dan 50% van de bevolking van het land. EsSalud. Naast de publieke gezondheidssector bestaat er in Peru een uitgebreide private gezondheidssector.

Sinds 2009 is er een universele ziektekostenverzekering met een lijst van ziekten en het minumpakket aan gezondheidsdiensten dat door alle verzekeringsinstellingen moet worden gedekt. Er zijn verschillende soorten verzekeringen die kunnen onderverdeeld worden in twee categorieën: door de staat gesubsidieerde verzekeringen of verzekering gebaseerd op eigen bijdragen. Iedereen kan zich aansluiten bij de door de staat gesubsidieerde verzekering, ofwel het Seguro Integral de Salud – SIS. Er wordt voorrang gegeven aan de armen en kwetsbare groepen. Het SIS biedt gezondheidsdiensten aan de verzekerde bevolking via de gezondheidsfaciliteiten van het MINSA. Binnen het SIS zijn er verschillende verzekeringsschema's en de voorwaarden verschillen van schema tot schema. Binnen het SIS is er 1 schema dat gratis is en wordt volledig gesubsidieerd. 51,6% van de Peruviaanse bevolking is verzekerd onder het SIS. EsSalud is de op bijdragebetaling berustende ziektekostenverzekering. De aansluiting is verplicht voor de volgende groepen: werknemers in de publieke en private sector; zelfstandigen; leden van coöperatieve ondernemingen; huishoudelijke werknemers; werknemers en zelfstandigen in de landbouw en de visserij; en

gepensioneerden. Ook binnen deze verzekering bestaan er verschillende verzekeringsschema's.⁵ Naast deze publieke verzekeringen bestaan er in Peru nog verschillende verzekeringsmaatschappijen waar een private verzekering kan afgesloten worden.

Er is geen strikte medische noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Peru, het land waar hij ruim meer dan 45 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor zichzelf en voor de nodige kosten die gepaard gaan met de behandeling en noodzakelijk hulp.

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Peru mogelijk is.

Het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk zou zijn omwille van logistieke, praktische of geografische redenen is op zich geen doorslaggevend element (arrest 46553/99 van 15 februari 2000 van het EHRM, de zaak SCC vs Zweden of arrest 17868/03 van 22 juni 2004 van het EHRM, de zaak Ndangoya vs Zweden). Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren. Het staat hem vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

5. Conclusie

Betrokkene is een man van 56 jaar uit Peru met Parkinson en wordt hiervoor in België behandeld. Ons onderzoek toont aan dat deze behandeling in Peru kan worden verdergezet. Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor zijn leven of zijn fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.

(...)"

3.5. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij in zijn middel betoogt dat in de beslissing, waarbij geoordeeld werd dat hij niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging voldoet omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend zijn gewijzigd, foutief wordt gesteld dat hij zou kunnen reizen, geen (medische) nood zou hebben aan mantelzorg en zelf zou kunnen instaan voor de kosten.

3.6. Uit de beschikbare gegevens blijkt immers dat verzoeker op vandaag nog steeds lijdt aan de ziekte van Parkinson, dat in 2019 een neurostimulator werd ingepland en dat hij tot op heden behandeld wordt met fysieke therapie en 'parkinsonmedicatie'.

In 2021 werd hem op diezelfde basis een machtiging tot verblijf toegestaan, waarbij door de arts-adviseur geen onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte behandeling werd uitgevoerd en werd geconcludeerd dat vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar het herkomstland niet aangewezen is.

Uit het meest recente SMG van 6 oktober 2023, dat werd overgemaakt met het oog op de verlenging van het BIVR, blijkt dat verzoeker nog steeds behandeld wordt én blijvend behandeld zal moeten worden in het kader van zijn aandoening. Tevens wordt uitdrukkelijk gesteld dat mantelzorg medisch vereist is. Reeds in het SMG van 24 juni 2021 had de behandelende neurochirurg gesteld dat levenslange *follow-up* van de DBS (*deep brain stimulation*) in het centrum waar de implantatie gebeurde en een levenslange medicamenteuze behandeling vereist zijn.

3.7. Het is de Raad niet duidelijk op welke manier de ziekte van verzoeker of de omstandigheden voldoende ingrijpend gewijzigd zouden zijn ten opzichte van de situatie in 2021, wanneer de arts-adviseur oordeelde dat een machtiging tot verblijf moest worden toegekend, of ten opzichte van de situatie in 2022 en 2023, waarbij de machtiging tot verblijf telkens werd verlengd.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het advies van de arts-adviseur van 8 augustus 2024 kan op afdoende wijze blijken dat werd nagegaan of er sprake is van veranderende omstandigheden of dat de

omstandigheden op grond waarvan de machtiging tot verblijf werd verleend, veranderd zijn met een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter. De kritiek van verzoeker, dat de motivering “onvolledig, onjuist, onduidelijk en onafdoende” is, is gegrond. De arts-adviseur stelt in zijn medisch advies van 8 augustus 2024 uitdrukkelijk dat “(b)etrokkene (...) nu al enkele jaren stabiel (is) onder deze behandeling”, hetgeen haaks staat op de inhoud van de bepaling uit het KB van 17 mei 2007 dat de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing. Er lijkt op het eerste zicht geen sprake te zijn van veranderde omstandigheden die voldoende ingrijpend zijn in vergelijking met de situatie van de vorige jaren, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris, en bij uitbreiding de arts-adviseur des te meer moeten motiveren dat “de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is”. Indien de omstandigheden gewijzigd zijn, hetgeen niet uit het advies kan worden opgemaakt, dient daarenboven te blijken dat “de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben”.

3.8. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt naar aanleiding van de kritiek van verzoeker op de overwegingen uit het medisch advies:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 28.11.2023 een aanvraag indiende tot verlenging van zijn machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 09.08.2024 werd deze aanvraag evenwel geweigerd.

Verzoeker houdt voor dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met het gegeven dat hij lijdt aan de ziekte van Parkinson in een vergevorderd stadium.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Op grond van artikel 13 van de Vreemdelingenwet en artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (lees: de arts-adviseur) nagaan of de verzoekende partij nog steeds voldoet aan de bijzondere omstandigheden op basis waarvan voordien een machtiging tot voorlopig verblijf werd toegekend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het bijzonder is het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie toegestaan om na te gaan of de omstandigheden op basis waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd verleend nog steeds bestaan of niet dermate ingrijpend zijn gewijzigd zodat een machtiging nog steeds nodig is.

Artikel 9 van voormeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

(...)

Artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

In casu oordeelt de gemachtigde dat het BVR niet langer verlengd mag worden daar evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is, waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

De gemachtigde concludeert dat niet langer blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Verzoeker gaat met zijn beweringen voorbij aan de duidelijke motieven van de bestreden beslissing. Immers wordt het volgende aangegeven in de bestreden beslissing:

“Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag d.d. 08/08/2024), hij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt 1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

Terwijl het medisch advies het volgende besluit:

“Betrokkene is een man van 56 jaar uit Peru met Parkinson en wordt hiervoor in België behandeld. Ons onderzoek toont aan dat deze behandeling in Peru kan worden verdergezet. Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor zijn leven of zijn fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer

naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.”

Verzoeker kan bezwaarlijk ontkennen dat wel degelijk rekening werd gehouden met zijn medische aandoening en met de ter zake neergelegde medische stukken, met name het standaard medisch getuigschrift van 06.10.2023.

De arts-adviseur stelde aldus vast dat de situatie van verzoeker gedurende een aantal jaren stabiel is.

Door verzoeker werd nergens melding gemaakt van de noodzaak aan mantelzorg door zijn meerderjarige kinderen.

(...).”

3.9. Door in haar nota met opmerkingen te herhalen dat de arts-adviseur vaststelde dat de situatie van verzoeker gedurende een aantal jaren stabiel is en dat nergens melding werd gemaakt van mantelzorg door zijn meerderjarige kinderen, slaagt de verwerende partij er niet in de gebrekkige overwegingen uit het medisch advies recht te trekken. Er wordt gesteld dat niet langer blijkt dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet langer blijkt dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van de afwezigheid van een adequate behandeling in zijn land van herkomst, maar er wordt helemaal niet verduidelijkt op welke wijze de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd verleend niet langer bestaan of op ingrijpende wijze zouden zijn gewijzigd.

3.10. De door verzoeker aangevoerde schending van de motiveringsplicht is in de aangegeven mate gegrond. Dit geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een verdere bespreking van de overige middelen is niet nodig nu de eventuele gegrondheid daarvan niet kan leiden tot een ruimere nietigverklaring.

4. Onderzoek van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvV 328 387).

4.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift dat gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder andere de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“Art. 3 EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Het terugsturen van verzoeker naar Peru zou betekenen dat verzoeker aldaar geen gepaste hulp en ondersteuning meer zou hebben van familieleden.

Zoals reeds aangehaald heeft verzoeker twee kinderen in België, alsook heeft hij hier een sociaal vangnet van mensen die hem ondersteunen in zijn dagelijks functioneren en zijn behoeften.

Verzoeker wordt ook reeds zeven jaar opgevolgd en behandeld door zijn vaste artsen in het ZAS-ziekenhuis te Wilrijk.

De ziekte van verzoeker is een gecompliceerde ziekte.

Verzoeker is uitermate hulpbehoevend en alleen reizen is voor hem geen moge-lijkheid.

Verzoeker dwingen het land te verlaten, zonder mogelijkheid om wegens zijn gezondheidsredenen te reizen, alsook zonder mogelijkheid bij aankomst in Peru zich te laten omringen door een sociaal vangnet, laat staan een woonst, zou be-tekenen dat verzoeker minstens onderworpen zou worden aan een onmenselijke behandeling.”

4.2. In het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt betreffende verzoekers gezondheidstoestand, dat in wezen een beoordeling inhoudt van de compatibiliteit van de verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM, verwezen naar *“het medisch advies dd. 08/08/2024”*.

Dit medisch advies hangt samen met de beslissing betreffende de verlengingsaanvraag van 9 augustus 2024, die werd vernietigd (zie *supra*). Door toedoen van de tussengekomen vernietiging, staat de beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoeker in het licht van een verwijderingsmaatregel opnieuw ter discussie.

4.3. Dankzij de retroactieve werking van het vernietigingsarrest zal in het rechtsverkeer moeten worden gehandeld alsof die vernietigde beslissing nooit genomen is. Een vernietigingsarrest brengt aldus de zaken weer in de toestand waarin ze zich vóór het nemen van de door het arrest vernietigde beslissing bevonden

("status quo ante") (cf. RvS 29 augustus 2012, nr. 220.489). Door toedoen van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van de verblijfsmachtiging afgeleverd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, valt de verlengingsaanvraag opnieuw open, en moet hieromtrent door het bestuur een nieuwe beslissing worden genomen, hetgeen niet verenigbaar is met de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bijgevolg komt het passend over, omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer, om ook het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) middels een vernietiging uit het rechtsverkeer te halen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing(en). Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als *accessoria* van de beroepen tot nietigverklaring, zijn zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de excepties van onontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 augustus 2024 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (bijlage 9ter BIVR) (RvV X) en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN